

Arrest

nr. 161 608 van 9 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X
X
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en derde verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. DE PONTHERIE, die tevens verschijnt voor de overige verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, dienen op 19 januari 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 13 maart 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), op grond van de medische toestand van één van de kinderen.

Op 1 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 54 686 van 20 januari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens om verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 13 maart 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest nr. 118 008 van 30 januari 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 26 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het beroep tegen deze bevelen wordt verworpen.

Op 14 mei 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 september 2013 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 3 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 118 033 van 30 januari 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 11 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers opnieuw beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest van de Raad nr. 118 027 van 30 januari 2014 worden deze bevelen vernietigd.

Op 26 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 mei 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 november 2013 worden ten opzichte van verzoekers' inreisverboden (bijlage 13sexies) genomen, gesteund op de bevelen van 26 februari 2013 en op de naderhand vernietigde bevelen van 11 oktober 2013.

Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissingen van 26 november 2013. Bij arrest van 11 januari 2016 nr. 159 657 wordt het beroep verworpen wat de 9bis-beslissing betreft en worden de inreisverboden vernietigd.

Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 13 maart 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de huidige bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.03.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*D., V. (RR (0) xxx)
geboren op (...) te R.
G., R. (RR (0) xxx)
geboren op (...) te U.*

*D., T.
geboren op (...)2001 te U.*

D., M.
geboren op (...)2005 te K.
D., M.
geboren op (...)2008 te K.
D., S.
geboren op (...)2009 te Z.
D., A.
geboren op (...)2011 te Z.

nationaliteit: Rusland
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 15.10.2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor D. T. werden niet weerhouden door de arts adviseur (zie medisch advies d.d. 24.03.2014 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is of er nog geen bijlage 13qq afgeleverd werd na het afsluiten van de asielprocedure, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene terug in het Wachtregister in te schrijven.

Het inreisverbod van 26.11.2013. betekend OP 04.12.2013 blijft behouden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan de wettelijke vertegenwoordigers van D. T. te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN DE WETTELIJKE VERTEGENWOORDIGERS VAN DT ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG."

Op 22 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoekers dienen een beroep in tegen deze bevelen. Bij arrest van de Raad nr. 159 658 van 11 januari 2016 wordt dit beroep verworpen.

Op 5 juni 2014 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 4 juli 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 129 490 van 16 september 2014 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 17 november 2014 dienen verzoekers een vierde asielaanvraag in.

Op 17 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 19 januari 2015 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqües*). Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissingen, bij arrest van de Raad nr. 159 659 van 11 januari 2016 wordt dit beroep verworpen.

Bij arrest van de Raad nr. 138 090 van 6 februari 2015 wordt het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 17 december 2014 verworpen.

Op 1 april 2015 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, op grond van de medische toestand van verzoekster.

Op 30 april 2015 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 6 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stellen een beroep in tegen deze beslissing dat gekend is onder het rolnummer 173 345.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden (artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet) ongegrond wordt verklaard, ten aanzien van de verzoekende partijen, en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en de tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij onontvankelijk is.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL

*Schending van de artikelen 9*ter*, 13§1, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3, 13 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955;*

Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor D.T. werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 24.03.2014 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG. noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

En doordat,

De conclusie van Dr. J. M. als volgt luidt: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, hier concreet geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt, geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Rusland."

Terwijl,

Er vooreerst geen rekening werd gehouden met het bepaalde in art. 13, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk zegt dat de machtiging verleend op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van onbepaalde duur wordt, vijf jaar na de indiening van de aanvraag;

Dat in casu de aanvraag werd ingediend op 14 maart 2009, zodat de machtiging met ingang van 15 maart 2014, van onbepaalde duur is geworden, vooral nu niet wordt gemotiveerd, waarom dit artikel in casu niet zou dienen toegepast te worden en de beslissing van 26 maart dateert van na afloop van de termijn van 5 jaar;

Dat de motiveringsverplichting werd geschonden, evenals de art. 9ter en 13§1 van de Vreemdelingenwet;

En terwijl,

Blijkt dat de Arts-adviseur helemaal geen rekening houdt met de aangetekende brief van 19/2/2014, waarbij de verzoekende partijen een verklaring overmaakten aan de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit bleek dat er op het grondgebied van Tsjetsjenië, geen voorzieningen of scholen zijn voor kinderen met een geestelijke handicap;

Dat in de beslissing geenszins wordt gemotiveerd, waarom er met dat stuk geen rekening diende gehouden te worden;

En terwijl,

De Arts-adviseur, nogal gemakkelijk overgaat van de situatie in Tsjetsjenië naar die van de Russische Federatie in het algemeen;

Dat er vergeten wordt dat er 1.498km afstand is tussen Tsjetsjenië en Moskou, zodat een verzorging in een hospitaal in Moskou niet evident is;

Dat de verzoekende partijen overigens absoluut betwisten dat de informatie van het Zwitserse OSAR-rapport verouderd zou zijn;

Dat deze informatie bevestigd worden door het recente Nederlandse Ambtsbericht over de Noordelijke Kaukasus;

Dat, in tegenstelling tot wat beweerd wordt in het advies van Dr. M, de asielpcedure van de verzoekende partijen absoluut niet is afgesloten, daar het Cassatieberoep dat de verzoekende partijen hebben ingesteld, tegen het Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 januari 2014, toelaatbaar werd verklaard door de Raad van State;

Dat in tegenstelling tot wat in de beslissing staat, ook art. 3 E.V.R.M. stelt, dat krachtens art. 15 E.V.R.M. art. 3 geen uitzonderingen kent, dat een ernstig zieke persoon niet kan worden uitgezet uit het land waar hij verblijft, wanneer de beschikbaarheid van medische en sociale hulpverlening in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgezet, niet verzekerd is;

Dat de verzoekende partij verwijst naar het Arrest nr. 82.155 van de RvV dd. 31/5/2012, dat reeds aangeeft dat er op dit ogenblik geen mogelijkheden zijn in Tsjetsjenië om er een psychologische therapie te volgen;

Dat deze situatie nog aangevuld dient te worden met het bewijs dat de verzoekende partijen hebben overgelegd dat er voor kinderen met een geestelijk handicap geen voorzieningen of scholen zijn; Dat wanneer er een grief wordt aangevoerd met als basis een mogelijke schending van art. 3 E.V.R.M., er dan een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek vereist is van elke grief op grond waarvan er redenen bestaan om aan te nemen dat er mogelijk een schending dreigt van art. 3 E.V.R.M. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België);”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het eerste middel

In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 9 ter, 13 §1, 2de lid en artikel 62 Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3,16 en 15 van het verdrag van de rechten van de mens.

Vooreerst houdt de verzoekende partij voor dat geen rekening werd gehouden met artikel 13 §1, 2de lid van de Vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk bepaalt dat de machtiging verleend op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet van onbepaalde duur wordt, vijf jaar na de indiening van de aanvraag.

Voormeld artikel stelt :

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.”

De verzoekende partij gaat kennelijk voorbij aan het feit dat haar nooit een machtiging tot beperkt verblijf werd toegekend.

De kritiek van de verzoekende partij is dan ook naast de kwestie.

Verder houdt de verzoekende partij voor dat helemaal geen rekening werd gehouden met de aangetekende brief van 19.02.2014 waarbij de verzoekende partij een verklaring overmaakt aan DVZ waaruit blijkt dat er op het grondgebied van Tsjetsjenië geen voorzieningen of scholen zijn voor kinderen met een geestelijke handicap.

De verzoekende partij verwijst naar de situatie in Tsjetsjenië, en meent dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM bij een mogelijke terugkeer.

Waar de verzoekende partij zich beroept op de vermeende schending van artikel 3 EVRM bijeen gedwongen terugkeer, herhaalt verweerder dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en een eventuele terugkeer niet voortvloeit uit de bestreden beslissing.

Verweerder laat verder gelden dat de verklaring d.d. 19.02.2014 enkel een verklaring betreft van de heer I van de administratie van het arrondissement Atchkoï-Martanovksi, die verklaart dat er op het ganse Tsjetsjeense grondgebied geen scholen zijn voor gehandicapten.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer staat nochtans het volgende :

“De verzoekers beweren dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst niet zouden kunnen genieten van de toegang tot medische zorgen voor hun zoon zoals de zorgen die zij momenteel in België voor hem ontvangen, en in verband hiermee hebben zij het over een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer. Zij baseren zich hiervoor op een aantal artikels en rapporten. Het gaat er echter niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van het gezondheidssysteem in de Russische Federatie vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. De nodige zorgen zijn beschikbaar en volgens de federale Russische wet op « het recht van de burgers van de Russische Federatie op vrij verkeer en keuze van de verblijfplaats en de woonplaats binnen de Russische Federatie », « ... heeft elke burger van de Russische Federatie het recht op vrij verkeer en de keuze van verblijfplaats en woonplaats binnen de Russische Federatie”

Uit het onderzoek naar de beschikbaarheid blijkt dat er wel degelijk voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zijn voor gehandicapte kinderen in Rusland, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd in het administratief dossier.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat enkel de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling in de Russische Federatie werd nagegaan en niet in Tsjetsjenië , laat verweerder gelden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts

voorschrijft dat beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in "het land van herkomst" en niet in de regio van herkomst in het betreffende land.

Verweerder laat dienaangaande nog gelden dat uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat werd vastgesteld dat er in hoofde van de verzoekende partij geen contra-indicatie is om te reizen.

"Wat de geografische toegankelijkheid betreft, stellen verzoekers dat uit de stukken van 'International SOS', waarop de ambtenaar-geneesheer zich voor zijn advies baseerde en die verzoekers bij hun verzoekschrift hebben gevoegd, enkel blijkt dat de vereiste behandeling beschikbaar is in zorgcentra in Moskou en Ufa. Zij stellen dat zij afkomstig zijn van V. in de republiek Noord-Ossetië, hetgeen respectievelijk 1.746 en 2.118 km verwijderd is van de steden Moskou en Ufa. Verzoekers geven aldus aan dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte niet is nagegaan of de vereiste medische zorgen en opvolging voor verzoeker voorhanden zijn in de regio waarvan zij afkomstig zijn in Rusland.

De Raad merkt evenwel op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat in beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in "het land van herkomst" en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. Het volstaat dat verweerder vaststelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van verzoekers redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeven waar verzoeker een behandeling kan verkrijgen. Er wordt in casu niet aannemelijk gemaakt dat het voor verzoekers zeer moeilijk of onmogelijk is om zich naar Moskou of Ufa te begeven voor de medische zorgen en opvolging of dat zij eventueel niet daar kunnen gaan wonen of zich vestigen indien dit vanuit medisch oogpunt vereist is. Verzoekers wijzen op de grote afstand die zij zullen moeten afleggen, doch dit gegeven is op zich onvoldoende om te besluiten dat de vereiste behandeling niet afdoende beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst. De Raad merkt verder ook op dat de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat verzoeker in staat is te reizen, hetgeen niet wordt betwist. Het gegeven dat niet specifiek voor de regio van herkomst van verzoekers werd nagegaan of de vereiste medische zorgen aldaar voorhanden zijn, betekent verder ook nog niet dat deze medische zorgen aldaar niet voorhanden zijn, doch enkel dat dit niet afzonderlijk werd nagegaan. Verzoekers zelf brengen ook geen enkel stuk aan dat de medische zorgen en medicatie ook niet in hun regio van herkomst kunnen worden verkregen." (R.v.V. nr. 100 526 van 5 april 2013)

"De Raad wijst erop dat het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk is omwille van logistieke, praktische of geografische redenen op zich geen doorslaggevende elementen zijn in de beoordeling van het EHRM. (Zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing))

2.13. Waar verzoekers betogen dat ze omwille van hun etnische achtergrond gediscrimineerd worden, stelt de Raad vast dat verzoekers hieromtrent geen begin van bewijs brengen (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De verzoekers tonen niet met concrete elementen aan dat ze omwille van hun Tsjetsjeens origine geen toegang zouden hebben tot de medische zorgen en medicatie noodzakelijk voor de specifieke aandoening van eerste verzoekster.

In het advies wordt daarenboven gemotiveerd dat de Russische overheid aan alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering garandeert, wat wordt gebaseerd op het IOM Country Fact Sheets, Russian Federation van 2011, hetgeen steun vindt in het administratief dossier.

Verzoekers slagen er dan ook niet in om met hun algemeen betoog de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen." (R.v.V. nr. 100 349 van 2 april 2013)

In hun asielpprocedure (zie beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 01.03.2010) verklaarden verzoekers bovendien dat hun zoon 7 jaar lang, driemaandelijks werd behandeld in een gespecialiseerd ziekenhuis te Stavropol en dat ze ook nog de mogelijkheid hadden uit te wijken naar een gespecialiseerd ziekenhuis te Moskou. De bewering dat betrokkenen geen toegang tot de nodige zorgen zouden hebben wordt achterhaald door hun eigen verklaringen en de feitelijke gegevens.

De verzoekende partij haar kritiek kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Tenslotte beweert de verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer zou voorhouden dat de asielpprocedure van de verzoekende partij afgesloten is.

De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie heeft in de bestreden beslissing aangegeven dat de asielpprocedure van de verzoekende partij nog lopende is en dat het attest van immatriculatie kan worden verlengd.

Opnieuw heeft de verzoekende partij geen belang bij haar kritiek.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de evaluatie van de medische gegevens door de ambtenaar-geneesheer op 24 maart 2014, die als bijlage bij de bestreden beslissing wordt gevoegd. Dit advies van de ambtenaar-geneesheer maakt deel uit van de bestreden beslissing.

Verzoekers voeren aan dat een motivering ontbreekt inzake artikel 13, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Zij menen dat uit dit artikel volgt dat vijf jaar na het indienen van de aanvraag, de machtiging van onbepaalde duur wordt. Zij voeren aan dat niet wordt gemotiveerd waarom, nu hun aanvraag vijf jaar geleden werd ingediend, hen geen machtiging van onbepaalde duur wordt toegestaan.

Artikel 13, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1
(...)”

*De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.
(...).”*

Uit deze bepaling blijkt dat een machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van onbeperkte duur wordt bij het verstrijken van vijf jaar na de aanvraag. Verzoekers, aan wie nooit een machtiging tot verblijf van beperkte duur werd verstrekt op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kunnen zich bijgevolg niet op deze wetsbepaling beroepen. Deze is niet op hen van toepassing. Bijgevolg diende in de bestreden beslissing hierover niet gemotiveerd te worden.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd. Deze bepaling luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)"

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.3.3. Verzoekers voeren aan dat geen rekening werd gehouden met hun laatste aanvulling van 19 februari 2014, met name een verklaring waaruit blijkt dat er in Tsjetsjenië geen voorzieningen of scholen zijn voor kinderen met een geestelijke handicap. Evenmin wordt volgens verzoekers gemotiveerd waarom met deze verklaring geen rekening diende te worden gehouden.

Uit het advies van de arts-adviseur van 24 maart 2014 blijkt dat deze verklaring niet wordt vermeld bij de "medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten". Het betreft een verklaring van een administratief verantwoordelijke van het dorp V, gemeentelijk arrondissement Atchkhoi-Martanovski. Deze persoon is geen arts en doet geen uitspraak over de medische toestand van de zoon van verzoekers. Bijgevolg steunt het op een correcte feitenvinding dat deze verklaring van een administratief verantwoordelijke niet vermeld wordt onder "medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten".

Uit het medisch advies van de arts-adviseur van 24 maart 2014 blijkt verder dat hij het volgende vermeldt:

"Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Dit elfjarig kind is prematuur geboren, heeft een foetale achterstand gekend, is nu spastisch, met een mentale retardatie. Overigens is de toestand stabiel, en aangezien er ook atrofie is van de witte hersensubstantie is er geen echte behandeling meer mogelijk, enkel opvolging.

De diagnose werd vastgesteld en opgevolgd in Rusland en later gecontinueerd in België, zonder dat dit enige meerwaarde inhoudt. Genezen kunnen wij in elk geval dergelijke medische situatie ook niet in België.

Inmiddels is de toestand gestabiliseerd, er waren later geen hospitalisaties meer nodig, en ook geen acute opstoten. Wel wordt er gesproken van eventuele latere uit te voeren comfort operaties, maar ook deze kunnen wezenlijk niets aan de toestand veranderen.

Medisch gesproken zijn er geen redenen die een terugkeer naar zijn herkomstland in de weg staan.

Alle nodige behandelingen zijn ook mogelijk in Rusland, zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Beschikbaarheid van de behandeling:

Voor behandeling en opvolging van gehandicapte kinderen zijn er in het herkomstland Rusland voldoende behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank¹²¹ : REQUEST FORM Medical Advisors - immigration and Naturalisation Department - MINISTRY OF THE INTERIOR AND KINGDOM RELATIONS, THE NETHERLANDS: BMA-3828 EUR Intl. SOS reference 2PAR010898 - Patient Country of Origin Russian Federation Specific area if applicable - Date received by Intl. SOS Paris 18/01/2012 ; Date answered by Intl. SOS Paris 24/01/2012

Deze info werd bijgevoegd in het administratief dossier.

Men kan dus stellen dat betrokkene zonder probleem kan behandeld worden in zijn herkomstland.

(...)

V. Toegankelijkheid:

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland.

De verzoekers beweren dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst niet zouden kunnen genieten van de toegang tot medische zorgen voor hun zoon zoals de zorgen die zij momenteel in België voor hem ontvangen, en in verband hiermee hebben zij het over een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer. Zij baseren zich hiervoor op een aantal artikels en rapporten. Het gaat er echter niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van het gezondheidssysteem in de Russische Federatie vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn tand van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.”

Uit het geheel van deze elementen blijkt bijgevolg dat de arts-adviseur wel degelijk rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat er in het dorp of administratief arrondissement waaruit verzoekers afkomstig zijn, geen voorzieningen of scholen zijn voor kinderen met een geestelijke handicap. Hij stelt dat er in het herkomstland Rusland voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zijn voor gehandicapte kinderen en verwijst hiervoor naar tal van bronnen die zich in het administratief dossier bevinden. Hieraan wordt toegevoegd dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van het gezondheidssysteem in de Russische Federatie vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Hieraan wordt toegevoegd dat “De nodige zorgen zijn beschikbaar en volgens de federale Russische wet op « het recht van de burgers van de Russische Federatie op vrij verkeer en keuze van de verblijfplaats en de woonplaats binnen de Russische Federatie », « ... heeft elke burger van de Russische Federatie het recht op vrij verkeer en de keuze van verblijfplaats en woonplaats binnen de Russische Federatie ». De Tsjetsjenen, de Ingoesjen en de Dagestanen hebben als burgers van de Russische Federatie dezelfde rechten en plichten die in de bepalingen van deze wet voorkomen als de andere burgers van de Russische Federatie.” Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat geen rekening werd gehouden met de stuk bijgevoegd op 19 februari 2014.

In dit verband dient tevens te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat in beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in “het land van herkomst” en niet in de regio van herkomst in het betreffende land.

3.3.4. Verzoekers voeren aan dat in het medisch advies nogal gemakkelijk wordt overgegaan van de situatie in Tsjetsjenië naar die van de Russische Federatie in het algemeen en dat er wordt vergeten dat er 1 498 kilometer afstand is tussen Tsjetsjenië en Moskou, zodat een verzorging in het hospitaal van Moskou niet evident is.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bij de bestreden beslissing gevoegd wordt en er deel van uitmaakt, wordt in dit verband gesteld wat geciteerd wordt onder punt 3.3.3. van dit arrest. Tevens wordt erop gewezen dat ook het volgende wordt gesteld: “In hun asielprocedure (zie beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 01.03.2010) verklaarden betrokkenen dat hun zoon 7 jaar lang, driemaandelijks werd behandeld in een gespecialiseerd ziekenhuis te Stavropol en dat ze ook nog de mogelijkheid hadden uit te wijken naar een gespecialiseerd ziekenhuis te Moskou. De bewering dat betrokkenen geen toegang tot de nodige zorgen zouden hebben wordt achterhaald door hun eigen verklaringen en de feitelijke gegevens.”

Er wordt herhaald dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat in beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in “het land van herkomst” en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. Het volstaat dat de verwerende partij

vaststelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst waaronder inbegrepen dat van verzoekers, redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeven waar hun zoon een behandeling kan verkrijgen. Er wordt *in casu* niet aannemelijk gemaakt dat het voor verzoekers zeer moeilijk of onmogelijk is om zich opnieuw naar Stavropol of Moskou te begeven voor de medische zorgen en opvolging of dat zij eventueel niet daar kunnen gaan wonen of zich vestigen indien dit vanuit medisch oogpunt vereist is. Verzoekers wijzen op de grote afstand die zij zullen moeten afleggen, doch dit gegeven is op zich onvoldoende om te besluiten dat de vereiste behandeling niet afdoende beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst. De Raad merkt verder ook op dat de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat hun zoon in staat is te reizen, hetgeen niet wordt betwist.

3.3.5. Verzoekers betwisten volgende opmerking in het advies *“Dat personen van Tsjetsjeense origine op systematische wijze zouden worden gediscrimineerd blijft bij een bewering die een algemene situatie beschrijft, die gebaseerd is op verouderde informatie (het rapport van OSAR dateert van 1998)”*. Verzoekers menen dat deze informatie bevestigd wordt door het recent Nederlands Ambtsbericht over de Noordelijke Kaukasus.

Het is niet foutief of kennelijk onredelijk om in 2014 te oordelen dat informatie die dateert uit 1998 verouderd is. Verzoekers verwijzen naar *“het recente Nederlandse Ambtsbericht”* maar laten na om dit bij hun verzoekschrift te voegen. Zij hebben dit evenmin bij hun aanvraag of de aanvullingen daarop gevoegd. Alleszins dient, los van deze vaststelling, te worden vastgesteld dat in het advies wordt gesteld dat verzoekers geen begin van bewijs voorleggen voor hun persoonlijke situatie. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers zulk begin van bewijs, dat de vaststellingen in het advies zou ontkrachten, evenmin voegen bij hun verzoekschrift. Verzoekers beperken zich bijgevolg tot een loutere bewering die niet van aard is om aan te tonen dat de bestreden beslissing, waarvan het advies deel uitmaakt, steunt op onjuiste of kennelijk onredelijke motieven.

3.3.6. Waar verzoekers de mening zijn toegedaan dat hun asielprocedure op de datum van het advies (24 maart 2014) niet was afgelopen omdat het beroep tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *d.d.* 30 januari 2014 over hun asielaanvraag toelaatbaar was verklaard door de Raad van State op 7 april 2014, dient te worden opgemerkt dat een cassatieberoep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft en niet kan beschouwd worden als deel uitmakend van de asielprocedure. Bovendien was dit beroep nog niet toelaatbaar verklaard op datum van het advies (24 maart 2014) en van de beslissing (26 maart 2014) zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De beroepstermijn voor een cassatieberoep bij de Raad van State is evenmin schorsend.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat dit cassatieberoep werd verworpen bij arrest van de Raad van State nr. 231.355 van 27 mei 2015.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.3.7. Verzoekers wijzen erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudt dat een ernstig zieke persoon niet mag worden uitgezet wanneer de beschikbaarheid van medische en sociale hulpverlening in het land waarnaar hij wordt uitgezet, niet verzekerd is.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dat uit de bestreden beslissing, waarvan het advies deel uitmaakt, duidelijk blijkt dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde zorgen voor verzoekers' zoon wel degelijk werden nagegaan. Zoals blijkt uit hetgeen hierboven gesteld werd, gebeurde dit in het kader van een correcte feitenvinding en niet op kennelijk onredelijke wijze. Bijgevolg mag worden geconcludeerd dat de benodigde zorgen voor verzoekers' zoon beschikbaar en toegankelijk zijn in hun land van herkomst.

Wat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde zorgen betreft in de Russische Federatie of in hun regio van herkomst, wordt verwezen naar hetgeen gesteld wordt onder punt 3.3.4. van dit arrest.

Hieraan wordt toegevoegd dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus

minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen kan geven, niet doorslaggevend is (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing)). Bovendien is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft.

Verzoekers tonen met hun algemene uiteenzetting niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hun zoon in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Er werd onderzoek gevoerd naar de behandelmogelijkheid voor verzoekers' zoon in de Russische Federatie en er werd geconcludeerd dat de benodigde behandeling zowel beschikbaar als toegankelijk is in verzoekers' land van herkomst. De individuele situatie van verzoekers' zoon werd dus onderzocht. In het advies wordt tevens gesteld dat *“Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen”* en verzoekers betwisten dit niet. Met hun algemene opmerking tonen zij geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De schending van de artikelen 3, 13 en 15 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET